

Sångpostillan - Femte söndagen efter Trettondagen

Bidrag från Bengt Pleijel
2008-11-10
Senast uppdaterad 2020-06-05

Femte söndagen efter Trettondedagen

Sådd och skörd

Tredje årgångens läsningar:
GT-text: Hesekiel 33:10-16
Epistel: Romarbrevet 2:12-16
Evangelium: Lukas 13:22-30
Psaltarsalm: 37:1-7

Dagens bön:

O Gud, du som i trofasthet och mildhet bevarar ditt folk,
hjälp oss att alltid söka din vilja,
så att vi kan bära frukt som består i evighet.
Genom din Son Jesus Kristus, vår Herre.
Amen.

Femte söndagen efter Trettondedagen har till tema Sådd och skörd. Den tanken finns i Galaterbrevet 6:7-8 Låt inte bedra er. Gud lurar man inte, vad man sår det skall man också skörda. Vad vi sår och ger ut har konsekvenser både för tid och evighet. Man kan så i sitt köttens åker. Resultatet blir förgängelse. Man kan så i Andens åker. Resultatet blir evigt liv. Jesu budskap till oss dagens text är skakande och oroande. Jesus får oss verkligen att stanna till och tänka till! Vad jag sår det skall jag skörda! Vad betyder det för oss?

Psalmen 321 skall idag få hjälpa oss in i texten – det dukas i himlarnas rike ett bord. Vi vandrar genom de fyra verserna. Men i texten börjar vi i slutet och går till början. Psalm 321 är skriven av den norske prästen Magnus Brostrup Landstad 1861. Han är en av Norges mest betydande psalmdiktare. 1910 översattes och bearbetades den av Karlstadsbiskopen J. A Eklund. Melodin är en nordisk folkmelodi.

Vill du höra Bengt Pleijel predika och Anne Mette Pleijel Johnsson läsa text och sjunga? Klicka här!

Dagens predikotext: Lukas 13:22-30

Jesus gick genom städer och byar och undervisade på sin väg mot Jerusalem. Någon frågade honom: ”Herre, är det bara några få som blir räddade?” Han sade till dem: ”Kämpa för att komma in genom den trånga porten. Jag säger er: många skall försöka ta sig in men inte lyckas. När väl husets herre har stigit upp och låst porten och ni blir stående utanför och bultar och säger: Herre, öppna för oss! så kommer han att svara: Jag vet inte vilka ni är. Då säger ni: Vi har ätit och druckit tillsammans med dig, och du har undervisat på våra gator.

Han skall svara: Jag vet inte vilka ni är. Bort härifrån, alla ni orättens hantlangare. - Där skall ni gråta och skära tänder, när ni får Abraham och Isak och Jakob och alla profeterna vara i Guds rike medan ni själva blir utdrivna. Och människor skall komma från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike.

Och då skall sådana som är sist bli först, och sådana som är först skall bli sist.”

Vi läser psalm 321 vers 1.

Det dukas i himlarnas rike ett bord
för heliga, saliga gäster.
De komma i skaror från söder och nord,
de samlas från öster och väster.
Säll den som har rum i Guds rike.

Det är en skarp text Jesus ger oss idag. Vi får mycket att tänka på. Men slutet verkar mycket gott. Där öppnar Jesus himlen över oss och vi får se vad som händer. Jesus låter oss se Abraham och Isak och Jakob och alla profeterna vara i Guds rike. Men

där är inte bara patriarker och profeter. Man ska också få se människor som kommer från öster och väster och från norr och söder och ligga till bords i Guds rike. Vi får se hur det dukas i himlarnas rike ett bord för heliga, saliga gäster.

Någon som lyssnade till Jesu förkunnelse i dagens text undrade om det bara är få som får komma till himlen. Både Jesus och psalmen 321 talar om skaror från jordens alla hörn. Och Bibelns sista bok berättar om stor skara som ingen kunde räkna av alla folk och stammar och länder och språk, som ska vara med där. Hebreerbrevet låter oss få se en festförsamling av alla förstfödda som har sitt namn i himlen (Hebr 12:23).

Ett härligt himmelskt möte!
En härlig bordsgemenskap!
En härlig lovsångskör med många decibel i rösterna!

Varje gång vi firar nattvarden, ställs vi på tröskeln in till den himmelska världen. Vi sjunger och tillber tillsammans med Herrens trogna i alla tider och med hela den himmelska härskaran:

Helig, Helig, helig är Herren Sebaot.
Himlarna och jorden är fulla av din härlighet.
Hosianna i höjden, hosianna i höjden.
Välsignad vare han som kommer i Herrens namn.
Hosianna i höjden.

Vi behöver ofta ställa oss på tröskeln in till den himmelska världen för att våra blickar skall klarna så att vi ser det osynliga och våra öron öppnas så att vi hör bruset och glädjen från himlen. Må tonen från himlen aldrig förstummas bland oss på vår pilgrimsvandring kan det bli såsom i himlen så ock på jorden.

Vi sjunger psalm 321 vers 1 Det dukas i himlarnas rike ett bord för heliga saliga gäster …

Vi läser psalm 321 vers 2.

Gud give jag vore, och alla med mig,
bland himmelens tecknade skara.
Gud tage oss nådigt i höjden till sig,
att oss ifrån domen bevara.
Säll den som har rum i Guds rike.

Nu kommer vi till det verkligt svåra i vår text. Inte alla, som får se in på bordsgemenskapen i himlen, kommer att brista ut i jubel. Tvärtom! Det finns en del som kommer att gråta och skära tänder. De vill komma in där men finner en port som är stängd och låst. När de bultar och klappar och ropar öppna för oss, får de till svar: Jag vet inte vilka ni är. Men de ger sig inte utan svarar: Visst känner vi dig. Vi har ju varit med på dina möten både på Torp och Nyhem och Oas. Vi har delat bordsgemenskap med dig och vi har lyssnat på dina goda predikningar, både i kyrkor och på gatumöten. De får detta till svar: Jag vet inte vilka ni är. Bort härifrån, alla ni orättens hantlangare.

Vad menar den milde Mästaren? Finns det något budskap till oss här? Något som Jesus vill säga oss på denna sidan graven?

Jag vet inte vilka ni är, säger Jesus. Det är tydligen mycket viktigt att Jesus får lära känna oss och vi får lära känna Jesus. Jesu yndling är att vara frälsare. Jesus känner bara den som han har fått rädda från själviskhet och synd. Men han tvingar inte sina lösningar på oss. Han längtar efter att vi ska komma till honom och tala med honom om det.

När vi tar fram vår synd, vår smärta, våra inre sår, vår nöd och våra bekymmer. inför honom, då går han in i allt detta. Han tar på sig. Dem känner jag, säger Jesus om dem som kommer så till honom.

Det är viktigt att Jesus får lära känna oss. Men det är också viktigt att vi lär känna Jesus och lär känna hans nöd. Han har en sånär och smärta och oro för människor omkring oss. Han vill att vi ska dela den nöden med honom.

Bort härifrån, alla ni orättens hantlangare. Är det till oss Jesus säger så? Ni kommer ihåg hur Jesus vid den sista måltiden säger till dem som stod honom allra närmast, apostlarna: En av er skall förråda mig. De blev mycket bedrövade och började fråga honom en efter en: ”Det är väl inte jag, herre?” (Matteus 26:21-22).

Och inför dagens kärva ord av Jesus kanske vi, var och en ska fråga: Det är väl inte jag, herre?

Uttrycket ondskans hantlangare finns också i Bergspredikan (Matt 7:22-23). Där berättas om dem som profeterat i Jesu namn och drivit ut demoner i Jesu namn och gjort många underverk i Jesu namn. Dessa människor, som vi nog skulle räkna till fina kristna och kanske varit lite avundsjuka på, eftersom det är så mycket spännande som sker genom dem, dessa ber

Jesus försvinna. Han kallar dem ondskans hantlangare.

Det som gör Jesus så upprörd är tydligen att man använt den kraft man fått av honom för att framhäva sig själv. Jesus ger oss nådegåvor och utrustning, så att vi kan vara hans hantlangare mot dem som har det svårt. Men när man tar emot kraften från Jesus och inte själv är jordad vid korset, ger man elektriska stötar åt människor. Man möter då inte människor som den som själv behöver mycken barmhärtighet och rening och förlåtelse. Man kommer ovanifrån. Och därifrån hjälper man inte någon. Man stöt bort.

Vi får ropa till Herren: Förbarma dig över oss syndare! Hjälp oss att inse att vi behöver nåd och att det finns nåd. ”I dödens stund, på yttersta domen, hjälp oss milde Herre Gud!” Tag oss in i din gemenskap, in bland himmelens tecknade skara! Vi sjunger psalm 321 vers 2. Gud give jag vore, och alla med mig, bland himmelens tecknade skara. Gud tage oss nådigt till höjden till sig, att oss ifrån domen bevara. Säll den som har rum i Guds rike.

Vi läser psalm 321 vers 3.

Där glömmet jag korset på jorden jag bar
och smärtan och tärande sorgen.
Där klarnar den gåta som dunkel mig var,
där dagas den rätta Guds morgon.
Säll den som har rum i Guds rike.

Denna psalmvers säger att det finns en möjlighet för oss att få glömma de kors och prövningar, de smärtor och tärande sorger, v nu har. Det sker när vi hittar den trånga portens evangelium. Där klarnar gåtorna och där rätas frågetecknen ut.

Låt oss därför nu söka upp den trånga porten. I början av vår text kommer en man fram till Jesus och frågar: Herre, är det bara ni få som blir räddade?” Det svar Jesus ger, får inte bara han utan också dem som stod där bredvid: Kämpa för att komma in genom den trånga porten.

Det är ju så här vi frågar: Hur går de för hottentotter och bushmän och för folk som levde förr och för dom som lever i Azerbajdzjan och i Batamaj och dom i Uddemåla och Stockvalla, och fru Pettersson på andra sidan gatan, som aldrig får höra evangelium? Är det bara några få som blir frälsta?

Jesus är tydligen inte särskilt intresserad av statistik. Han ger som vanligt ett svar, där vi måste tänka till. Kämpa för att komma in genom den trånga porten.

Här nedan ser vi en bild av den trånga porten. Den finns mitt i korset. Den trånga porten har ett underbart budskap. Den säger till oss: Vänd om och bli som barn. Jesus sa så till de höga apostlarna (Matt 18:3). Om ni höga apostlar överhuvudtaget skall ha en chans att komma in i himmelriket beror det på om ni vänder om och blir som barn. Det är bara barn som kommer genom en trånga porten. Det som hindrar oss är två ting:

- 1) det ena är vår syndighet
- 2) det andra är vår stöddighet.

Vill man komma igenom den trånga porten med sina sophinkar och sina medaljsäckar, då fastnar man. Men Paulus ger oss ett fint råd med det som är för oss en vinning: Jag kastar det på sophögen för att vinna Kristus och få leva i honom (Fil 3:8-9).

Det är två råd vi får för att komma genom den trånga porten.

- 1) det ena är Vänd om!
- 2) det andra är Bli som barn.

När vi vänder om ser vi Jesus. Han står där med uträckta händer bredvid korset. Han står där för att ge personlig hjälp till var och en som vill komma igenom porten.

Vi fastnar ofta i våra synder. Våra sopsäckar och medaljsäckar klibbar sig fast. Jesus fastnar inte i våra synder. Han har segrat över synden. Han är Guds lamm, som sträcker ut sina sårmärkta händer och tar tag i de synder vi bekänner och lyfter dem av oss och bär dem bort. (Joh 1:29).

När vi vänder om ser vi också hur han sträcker ut sina händer mot oss. En sång från Afrika börjar gnola i oss:

Låt oss vara starka, starka
vi som blivit hjälpta.
Vi är ju blott små barn.
Låt oss ej gå vilse på stigen
men gripna av längtan säga till alla just så:
Konungen älskar oss!

Nu gör vi en häpnadsväckande upptäckt: Vi har blivit elitkristna. En elitkristen är en liten kristen som behöver Kristus, de som väntar om och blivit som barn.

Kampen, som Jesus uppmanar oss till, är kampen mot vårt stora, stackars, duktiga, lilla, märkliga, ömtåliga JAG. Det som är så besvärligt både för oss och för människor omkring oss. Paulus upptäckte den trånga portens evangelium. Han hittade där sig själv i djupet: Nu lever inte mer JAG utan Kristus lever i mig (Gal 2:20 1917). Då hände det som vi ska sjunga om i vers 3. Där glömmer jag korset på jorden jag bar och smärtan och tärande sorgen. Där klarnar den gåta som dunkel mig var, där dagas den rätta Guds morgon. Säll den som har rum i Guds rike.

Vi läser psalm 321 vers 4.

Guds härlighet strålar i himlarnas sal
och helgonens lovsånger tona.
Där bära Guds kämpar från stridernas dal
för eviga tider sin krona.
Säll den som har rum i Guds rike.

Varför är det så viktigt att hitta korsets trånga port? Varför säger Jesus när han får frågan om det är få som bli frälsta: Kämpa för att komma in genom den trånga porten.

Han riktar blicken bort från oss själva till hottentotter och bushmän och till dom som lever i Azerbajdzjan och i Batamaj, i Uddemåla och Stockvalla, och till fru Pettersson på andra sidan gatan, som aldrig får höra evangelium.

När vi fått se och erfara det rika livet på andra sidan korsets trånga port vill vi gärna göra allt för att andra ska få erfara det.

Vad händer på andra sidan korsets trånga port?

1. Jesus kallar oss att följa honom.

Ty det som hände då det händer nu. Jesus går genom städer och byar och undervisar på sin väg mot Jerusalem. Jesus rustar idag redskap som han tar med på sin vandring genom städer och byar. Och målet för vandringen är Jerusalem – det himmelska Jerusalem, Guds rike.

Om denna vandring genom städer och byar sjunger vi psalm 228, vers 4 (jfr v 1).

I tro under himmelens skyar vi vandrar i fädernas spår,
vi bidar i städer och byar en Andens och Gudsrikets vår.
Vår saliga förvisning, vårt fäste och vårt mod
är syndernas förlåtelse i Kristi namn och blod.
Än räcket Guds frälsning, än räcket Guds frälsning
till dem som sig ångrar och tror.

Vad händer på andra sidan korsets trånga port?

2. Jesus utrustar oss.

Jesus rustar bedarbetare och medarbetare på denna vandring. Först får vi ta emot befrielsen från syndighet och stöddighet vid korsets trånga port. Vill man ta det med sig blir man snart uttröttad. Både synden och medaljerna gör mig självupptagen. Både uselheten och skrytet luktar illa och sprider dålig odör.

Saulus hade en dålig andedräkt innan han blev kristen. Saulus andades hot och mordlust mot Herrens lärjungar (Apg 9:1 Folkbibeln). Efter omvändelsen tackade han Gud, som genom Kristus alltid för mig med i sitt triumftåg och överallt låter mig sprida kristuskunskapens doft. Till Guds ära är jag en kristusdoft bland dem som räddas … (2 Kor 2:14-15).

Jesus vill tydligen bara ha med dem med sig som doftar kärlek! Därför rustar han redskap med kärlek. Han ympar in oss i sin vinstock. Där växer vi, blommor, doftar och bär frukt. Jag är vinstocken, ni är grenarna. Om någon förblir i mig och jag i honom, bär han rikt frukt, säger Jesus (Johannes 15:5). Ett rikt liv!

Vad händer på andra sidan korsets trånga port?

3. Jesus gör oss klarsynta.

Jesus säger allra sist i vår text: Och då skall sådana som är sist bli först, och sådana som är först skall bli sist. Jesus vänder upp och ned på vårt trångsynta och närsynta sätt att se. De första förblir inte alltid de första. De sista förblir inte alltid de sista. Den som vill vara störst bland er han skall vara de andras tjänare, och den som vill vara främst bland er skall vara de andras slav (Matteus 20:26-27). Vänd om och bli som barn! De minsta – barnen – är föredömen (Matteus 18:3-5).

Fördelen med att vända om och bli som barn, är att jag då aldrig kan se ned på någon. Jag är ju redan nedanför. Och är jag nedanför ser jag uppåt. Ovanför alla stora och stöddiga och besvärliga människor finns Jesus. När jag ser upp på honom, som sitter på Faderns högra sida, får jag se på dem med hans ögon. Jag ser dem som möjliga helgon! Jesus gör mig klarsynt.

Det största man kan bli i Guds rike är att vara barn. Jag är barn till himmelrikets Konung. Jag blev det genom dopet och tron. Sträck på dig kungabarn! Det är befriande att tänka så. På vandringen med Jesus får jag annat att göra än att jämföra mig och andra och tävla om att komma först. Alla mina ansträngningar går ut på att hjälpa människor att komma till den trånga porten och kika in på vad som finns på andra sidan: Jag ser Guds härlighet stråla i himlarnas sal. Jag hör bruset av helgonens lovsånger. Jag får träffa Guds kämpar från stridernas dal.

Ja, även de sista kommer att vara överväldigade av glädje. Också de kom med. De trodde att de var de första och blev långa i ansiktet när de såg alla andra komma in först. Men Jesus säger att de första ska bli de sista. De (vi?) blir överraskade över att de trots allt släpptes in. Fast sist!

Vi sjunger nu med helgon och Guds kämpar vers 4 Guds härlighet strålar i himlarnas sal.

Du Ordbrukare! Berätta texten för dig själv.
Vad tror du att Jesus ville säga dig?